

<http://www.israelsmisjonen.no/ressurser/materiell/prekenverksted>

6. søndag i åpenbaringstiden – 6. februar 2022

Prekentekest: - Mark. 13, 21 -27

Lesetekst I: Ordsp 4, 18 - 27

Lesetekst II: Åp 22, 12 - 17

Jesu gjenkomst – frykt eller glede ?

Hele dette kapittelet er viet til et profetisk blikk inn i framtiden. Ekstra dramatisk kan vi tenke oss det var når tribunen de sitter på var Oljeberget. Her sitter de med utsikten over Kedron – dalen og kan se over på det snart ferdige tempelet. 80 år tok det å gjenreise tempelet i Jerusalem. Og praktfullt skulle det bli, de 7 åra det fikk stå i fred. Dekket med gull, og ifølge historikeren Josefus så vakkert at det formelig strålte av det. Nå sitter de her, og Jesus forteller om det som kommer til å skje. Av tempelet skulle det ikke bli stein tilbake. I år 70 slo Romerne tilbake på det jødiske opprøret. Byen og tempelet ble jevnet med jorden. Mange, både jøder og kristne ble forfulgt, drept eller fordrevet fra byen. Flere kristne led martyrdøden.

Ikke en stein tilbake.

I perioden etter dette var det flere jødiske opprør. Og noen som ledet disse opprørene anså seg selv som Messias. Simon bar Kokhba var en av dem. Stjernesønnen, den brutale hærføreren som ledet opprøret mot romerne i 135.

Etter år 70 blir alt for en jøde omsnudd. Jerusalem, Sion, det religiøse sentrum både geografisk og i åndelig forstand kollapser. Sion som det er skrevet så mange forventningsfulle salmer i det gamle testamentet om, er ikke mer. Staden som det knytter seg så mange lengsler og håp til, nå ligger det helt øde og i ruiner. Hva blir igjen når hverken byen eller tempelet eksisterer?

Jødedommen har aldri blitt det samme. For den som har vært på Samaria og møtt samaritanene så kan en kanskje fornemme at noen av de religiøse ritene lever videre med sine ofringer. Men tempeltjenesten har opphørt, og nå står de ortodokse jødene og vugger i sine bønner foran Klagemuren. I lengsel etter å se at byen og tempelet skal gjenoppbygges og få tilbake sin glans. Ikke så rart at de jødiske skriftlærde ble veldig provosert når de hørte noe om at Jesus skulle rive ned tempelet...

Hva er igjen av ens tro, når alt det ytre har forsvunnet? Jesus sier oss at det ikke bare var tempelet som skulle legges i grus, nei, naturkreftene og himmelkrefter skal komme i spill. Det Jesus forteller er ikke noe for nervøse og ubefestede sjeler å høre på. Og for de fleste er det skremmende budskap han kommer med.

I vår tid er det klimaekspertene som er dommedagsprofetene. De utfordrer vår livsstil og forbruk på at dersom vi ikke tar grep vil hele skaperverket stå i fare for å kollapse. I tillegg er det flere innen ulike religiøse kretser, også kristne, som bruker tekstene for å advare og skremme. Hvor skal vi finne vår trøst og trygghet?

Frykt eller glede?

Spørsmålet koker kanskje ned til om Jesu gjenkomst er noe vi frykter, eller noe vi venter på? Finnes det håp eller er det undergang som forkynnes i søndagens tekst? Jeg kan huske i ungdommen da enkelte predikanter brukte denne sannheten om Jesu gjenkomst med trykk på faren for å bli latt tilbake. Om du ikke hadde tatt imot Jesus. Hos meg trigget det nok mer tvil enn tro. Og dermed også en stor frykt. I vår tid er nok forkynnelsen om Jesu gjenkomst sjelden å høre. Og om vi *ikke* legger trykk på det siste verset i denne teksten vil den nok legge seg over oss som en mørk og tung sky. Som enten fylles av frykt, eller bare virker helt hinsides all forstand og fornuft.

Han skal komme igjen og samle sine utvalgte, sier Jesus. Om dette er et ord som skaper tro og forventning kan det gi trygg grunn under føttene. I den dobbeltheten vi lever i: Leve og skape Guds rike gjennom ord og handling, i vissheten om at Gudsrike ikke er av denne verden. Et paradoks vi lever i: At himlenes rike er NÅ, og at det KOMMER. Jeg vil gjenreise Jerusalem, men jeg vil sette min lit til Jesus. Alt vil omskiftes.

De falske profetene

I parallelteksten i Luk 21 sier Jesus at vi skal rette oss opp, og løfte hodet for vi skal snart bli satt fri. Snart bli fri! Det er et endetidsbudskap som skaper håp, lengsel og forventning! Og ikke frykt. Paulus taler om å *trøste* hverandre med disse ord. Ikke skremme hverandre. Jesu gjenkomst må fylle oss med håp, forventning og glede.

De falske profetene kan dermed avsløres på om de forkynner sunn og sann korsteologi, om deres budskap skremmer eller evner å sette fri. Skaper de med sin forkynnelse og lederstil en lengsel etter etterfølgelse og frihet i Kristus, eller evner de bare å binde og skremme til taushet? Skaper de langt etter Jesus og hans komme? Eller evner de bare å binde all oppmerksomhet rundt seg selv? De to skikkelsene vi finner i Johannes Åpenbaring er tydelige eksempler på to diametralt motsatte lederskikkelser: Jesus står fram i begynnelsen av boken som lammet likesom slaktet. Han var verdig, fordi han lot seg slakte. Som et lite lam stiger Jesus fram, og han får tilbedelsen.

Den falske profeten, Antikrist derimot, stiger fram som dyret opp av havet, et farlig og skremmende dyr. Han hadde en helt motsatt effekt på sine etterfølgere. Hvem kan kjempe mot dyret? Han binder, skremmer, og folk blir paralyisert i hans nærvær. Ingen våger å stille kritiske spørsmål overfor en slik autoritær skikkelse. Det er testen på de ekte og falske profeter. Setter han fri med sitt komme, eller binder han?

Inntil han kommer

Jesus skal komme igjen. Det er menighetens og den enkelte kristnes store håp. Men som kristne skal vi vokte oss for å bli usunt opptatt av utregninger, spekulative endetidsfortolkninger og fokus på endetidsåpenbaringer. På den andre siden skal vi være våkne, og hele tiden skotte mot horisonten og se etter Herrens gjenkomst. Med andre ord gå med løftet hode og glad forventning inn i framtiden. Kanskje det mest eskatologiske, den

mest framtidretta handling vi som Guds folk gjør er å samles ved nattverdbordet. Inntil Han kommer, lyder ordet som hører til innstiftelsen av nattverden fra 1. Kor. 11. Det er slik sett en påminner om Jesu gjenkomst hver gang vi møtes til nattverd. Og kanskje skulle forventningen være; er dette siste gang vi samles om brødet og vinen før han kommer? Det gir oss i alle fall et perspektiv på vår vandring. *Maran ata. Amen, kom Herre Jesus kom.*

Jan Løkkeborg

Sokneprest, Skodje

jan.lokkeborg@kyrkja.alesund.no